

Sygn. akt I AGa 111/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Tomasz Sobieraj [spr.]

Sędziowie: SA Zbigniew Ciechanowicz

SA Dariusz Rystał

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2020 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 lipca 2020 roku, sygn. akt VIII GC 117/19

1. **oddala apelację;**
2. **zasądza od pozwanego A. C. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 4050 [czterech tysięcy pięćdziesięciu] złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;**
3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz A. L. wynagrodzenie w kwocie 1620 [jednego tysiąca sześciuset dwudziestu] złotych za reprezentowanie pozwanego w postępowaniu apelacyjnym;**
4. **nakazuje pobrać od pozwanego A. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 1620 [jednego tysiąca sześciuset dwudziestu] złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym.**

Zbigniew Ciechanowicz Tomasz Sobieraj Dariusz Rystał

Sygn. akt I AGa 111/20

UZASADNIENIE

Pozwem z 25 października 2018 roku powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od A. C. kwoty 107.199,85 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wyjaśniła, że zawarła z pozwanym umowę kredytu w rachunku bieżącym, przy czym pozwany nie spłacił wymagalnego zadłużenia, a wezwania do zapłaty nie odniosły skutku.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów procesu i przyznanie wynagrodzenia kuratorowi, podnosząc że powódka nie wykazała należytego umocowania osób ją reprezentujących przy zawarciu

umowy z pozwany, a nadto nie wykazała zasadności powództwa co do zasady i wysokości. Co więcej, w ocenie kuratora procesowego pozwany umowa nie została skutecznie wypowiedziana, wobec czego roszczenie jest niewymagalne.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2020 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie:

- w punkcie I. zasądził od pozwanego A. C. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 107199,85 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 października 2018 roku;
- w punkcie II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.937 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- w punkcie III. przyznał kuratorowi pozwanego radcy prawnemu A. L. wynagrodzenie w kwocie 5400 złotych;
- w punkcie IV. nakazał pobrać od pozwanego A. C. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 3240 złotych nieuiszczonych kosztów sądowych

Sąd Okręgowy w Szczecinie powyższe rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

(...) spółka akcyjna w W., w dniu 4 stycznia 2017 roku zawarł z A. C. umowę kredytu w rachunku bieżącym nr (...) w kwocie 100.000 złotych z przeznaczeniem na finansowanie prowadzonej działalności gospodarczej. Termin spłaty ustalono na 12 miesięcy licząc od dnia postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy. Zastrzeżono, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę – z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia – w sytuacji gdy kredytobiorca m.in. nie zapewni na rachunku środków wystarczających na pokrycie spłaty kredytu, pokrycie należnych bankowi odsetek, zapłatę prowizji, opłat i innych należności związanych z kredytem.

A. C. korzystał aktywnie z przyznanego na jego rzecz kredytu i nie zapewniał na rachunku prowadzonym przez (...) środków w kwocie wystarczającej do spłaty zadłużenia. W związku z utrzymującym się zadłużeniem, pismami z 6 lutego 2018 roku,

a następnie 7 marca 2018 roku (...) wezwał A. C. do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania każdego z wezwań. Wezwania pozostały bezskuteczne. A. C. był informowany o możliwości zmiany warunków spłaty oraz możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Pismem z 6 kwietnia 2018 roku (...) wypowiedział umowę rachunku (...) o numerze (...)

z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, wzywając zarazem do spłaty zadłużenia w kwocie 102.788,41 złotych, w tym 100.000 złotych kapitału, 2.459,78 złotych odsetek, 328,63 złotych opłat i prowizji. Korespondencja została skierowana na adres: K. C., ul. (...), (...)-(...) M. i odebrana 13 kwietnia 2018 roku, a także na adres: A. C., ul. (...), (...)-(...) T.. Pismem z 17 lipca 2018 roku radca prawny M. P., działając w imieniu (...), wezwał A. C. do zapłaty kwoty 104.939,59 złotych w terminie do 24 lipca 2018 roku tytułem zadłużenia wobec (...). Korespondencja została skierowana na adres A. C., ul. (...), (...)-(...) T.. Osoby podpisane pod umową, wypowiedzeniem umowy oraz innymi pismami banku były prawidłowo umocowane do działania w jego imieniu w tym zakresie.

Sąd Okręgowy na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego uznał powództwo za zasadne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie strony łączyła przewidziana art. 725-733 k.c. i art. 49 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe umowa rachunku bankowego, w ramach której pozwanemu przyznany został kredyt z przeznaczeniem na finansowanie prowadzonej działalności gospodarczej. Sąd przytoczył treść art. 69 ust. 1 prawa bankowego. Następnie ten Sąd wskazał, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że pozwany zaprzestał regulować zadłużenie powstałe w ramach przyznanego kredytu, stąd, w świetle postanowień umowy, w ocenie Sądu Okręgowego, powód był uprawniony do wypowiedzenia umowy, w zgodzie z art. 75 ust. 1 prawa bankowego.

Sąd Okręgowy uznał wypowiedzenie za skutecznie dokonane, gdyż zostało nadane na adres wskazany przez pozwanego w umowie. W ocenie tego Sądu nie miało jednocześnie istotnego znaczenia, czy korespondencja została odebrana przez pozwanego, albowiem zgodnie z art. 729 k.c. posiadacz imiennego rachunku bankowego obowiązany jest zawiadamiać

bank o każdej zmianie swego zamieszkania lub siedziby. Sąd I instancji uznał, że nie można czynić zarzutu bankowi, że – wykonując obowiązki wynikające z umowy – powoływał się na dotychczas znany mu adres, miejsce zamieszkania lub siedzibę posiadacza rachunku. Sąd Okręgowy wskazał, że wykazanie niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązku informacyjnego przez posiadacza obciąża bank (art. 6 k.c.), natomiast posiadacz rachunku może podnosić, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie omawianej powinności było następstwem okoliczności, za które nie ponosił on odpowiedzialności (art. 471, 355 § 1 k.c.).

Nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego również umocowanie osób, które w imieniu banku podpisywały się pod poszczególnymi dokumentami – w szczególności umową oraz wypowiedzeniem. Sąd wskazał, że w aktach sprawy znajdują się pełnomocnictwa, które nie zostały zakwestionowane co do ich autentyczności, czy zakresu ich obowiązywania. Sąd I instancji stanął na stanowisku, że z tych też przyczyn również podnoszone przez kuratora procesowego pozwane zarzuty dotyczące braku wymagalności roszczenia banku nie zasługiwały na uwzględnienie, albowiem umowa została skutecznie wypowiedziana. Wypowiedzenie zostało doręczone na adres pozwanego, pod którym mógł je odebrać i zapoznać się z jego treścią. Sąd wskazał, że z dołączonych pism – wezwań i wypowiedzenia umowy, wynika nr przesyłki poleconej. Powód złożył także kopię książki nadawczej, z której również wynika tożsamy numer przesyłki. Również z kopii potwierdzenia odbioru zdaniem Sądu Okręgowego wynika, że pozwany nie podejmował korespondencji z banku, a nie wykazano w toku procesu, iż nie miał możliwości jej podjąć i zapoznać się z treścią pism do niego kierowanych. W ocenie Sądu powód wykazał wydrukiem z historii rachunku, że pozwany z kredytu korzystał oraz że nie spłacał należności zgodnie z umową, dając podstawę do wypowiedzenia umowy i żądania zwrotu całej wymagalnej w tym momencie kwoty. Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że powód wykazał roszczenie tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Sąd I instancji wskazał, że orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 k.c., przy czym w ocenie Sądu ich wysokość nie została skutecznie zakwestionowana. O odsetkach od odsetek Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 482 k.c., zasądzając je od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., wskazując, że powód wygrał w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w punktach I. i IV.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie następujących przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia:

a) art. 207 § 6 k.p.c., poprzez dopuszczenie spóźnionych dowodów zawnioskowanych przez powoda w kolejnych pismach procesowych, tj. z dnia 10 lutego 2020 roku, 30 kwietnia 2020 roku oraz 04 maja 2020 roku, pomimo tego, że powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie uprawdopodobnił, że nie zgłosił ww. dowodów w pozwie lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności,

b) art. 6 k.c., poprzez błędne przyjęcie, iż powód wykazał w niniejszej sprawie, iż wypowiedzenie umowy kredytu w rachunku bieżącym nr (...) z dnia 04 stycznia 2017 roku zostało przez powoda skutecznie dokonane, z zachowaniem trybu określonego w §13 ust. 2, 3, 5 i 9 umowy łączącej Strony, a w konsekwencji roszczenie objęte niniejszym powództwem stało się wymagalne, podczas gdy Powód nie udźwignął ciężaru dowodu w powyższym zakresie,

c) art. 233 §1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, iż z treści przedłożonego przez stronę powodową dokumentu - „wypowiedzenia umowy” z dnia 06 kwietnia 2018 roku (który nota bene był dowodem spóźnionym) wynika, iż wyżej wymienione pismo zostało doręczone na adres pozwanego, pod którym Pozwany mógł je odebrać i zapoznać się z jego treścią,

a w konsekwencji:

2. błędne ustalenia faktyczne, polegające na nieprawidłowym przyjęciu, iż wypowiedzenie umowy kredytu w rachunku bieżącym nr (...) zostało przez Powoda skutecznie dokonane (zostało doręczone na adres pozwanego, pod którym mógł je odebrać i zapoznać się z jego treścią), a w konsekwencji roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu stało się w całości wymagalne względem Pozwanego.

Na podstawie powyższych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, przyznanie kuratorowi ustanowionemu dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu wynagrodzenia z tytułu pełnienia powyższej funkcji w niniejszym postępowaniu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako bezzasadna polegała oddaleniu.

Sąd Apelacyjny wskazuje, sąd pierwszej instancji w granicach wniosków stron przeprowadził wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, poddał je ocenie, mieszczącej się w ramach wyznaczonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. i w oparciu o tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy poczynił w badanej sprawie trafne ustalenia faktyczne, które sąd odwoławczy w pełni aprobuje i przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy dokonał także co do zasady prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego do obowiązujących norm prawa materialnego.

Obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji, określony w art. 378 § 1 k.p.c., obejmuje zakaz wykraczania poza wyznaczone w tym przepisie granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (vide mająca moc zasady prawnej uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. akt III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Za chybiony uznać trzeba zarzut naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. Przede wszystkim wskazać trzeba, że zawnioskowane przez powoda w kolejnych pismach procesowych, tj. z dnia 10 lutego 2020 roku, 30 kwietnia 2020 roku oraz 04 maja 2020 roku dowody miały postać dokumentów. W każdym przypadku powód wskazywał, że dopuszczenie powyższych dowodów nie spowoduje zwłoki w postępowaniu. Z tym stanowiskiem należy się zgodzić, albowiem przedmiotowe wnioski dowodowe były zgłaszane na takim etapie postępowania, że ich dopuszczenie nie prowadziło do przedłużenia postępowania, w szczególności nie prowadziło do odroczenia rozprawy. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że przedstawienie przez powoda przedmiotowych wniosków dowodowych było uzasadnione tokiem postępowania. „Nie można przystać na taką interpretację przepisu art. 207 § 6, gdzie sąd automatycznie pomija twierdzenia i dowody, których strona wcześniej nie powołała w pozwie (odpowiednio odpowiedzi na pozew) bez oceny, czy po pierwsze, nie zachodzi któraś z okoliczności uzasadniających uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów, i po drugie, czy zachodziła obiektywnie rozumiana potrzeba powołania ich w późniejszych pismach procesowych. Ocena, czy twierdzenia i dowody są spóźnione, należy do sądu i zależy od okoliczności sprawy.” (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 lipca 2019 roku, VII AGa 1328/18, LEX). Przywołana powyżej teza zachowuje aktualność.

Za chybiony uznać trzeba także zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w powyższym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy

i wiarygodności [vide uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 roku, IV CKN 1256/00, Lex, nr 80267]. Jak ujmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania u zyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Przyjmuje się jednocześnie, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego [vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, OSNC 1980/10/200].

Sąd Apelacyjny niezmiennie stoi na stanowisku, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia wyżej wymienionego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając [vide wyrok SA w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 roku I ACa 180/08, LEX nr 468598]. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może więc polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, lecz konieczne jest - przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi - wykazanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wyrok sprawy [analogicznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lipca 2008 roku, VI ACa 306/08].

Skarżący, formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wskazał, że sąd pierwszej instancji w sposób dowolny z treści dokumentu zatytułowanego „wypowiedzenie umowy” wysnuł, że pismo to zostało doręczone na adres pozwanego, pod którym mógł on je odebrać oraz zapoznać się z nim. W okolicznościach niniejszej sprawy, w tym w świetle zarzutów apelacji, nie sposób uznać, aby doszło do naruszenia przez sąd pierwszej instancji normy prawnej zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił bowiem dowody i na ich podstawie wyciągnął trafne wnioski. Należy wskazać, iż Sąd Okręgowy trafnie ustalił, iż wypowiedzenie zostało dokonane skutecznie, gdyż zostało nadane na adres pozwanego wskazany w umowie. Okoliczność nadania pisma została przez sąd pierwszej instancji ustalona w oparciu o skan koperty (k. 223-224), zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, a nie jak twierdzi skarżący z samej treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Na kopercie widoczne są urzędowe stemple, świadczące o tym, iż przesyłka była dwukrotnie awizowana, a ostatecznie jako nieodebrana, została zwrócona do nadawcy. Przepis art. 61 § 1 k.c. określa chwilę skutecznego złożenia oświadczenia woli składanego innej osobie. Następuje to, jak tylko dotrze ono do tej osoby, w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. Jeżeli treść oświadczenia woli składanego innej osobie zawarta jest w piśmie przesyłanym pocztą, a przesyłka - wobec niemożności doręczenia - zostanie pozostawiona w urzędzie pocztowym z powiadomieniem o tym adresata, dojsię oświadczenia do wiadomości tej osoby, w rozumieniu art. 61 § 1 k.c., następuje z chwilą doręczenia pisma w dniu, przyjętym analogicznie do doręczania pisma sądowego, w trybie art. 139 § 1 k.p.c. [...] Oznacza to, że jeśli nadawca oświadczenia doręcza pismo w miejsce, które stanowi miejsce zamieszkania odbiorcy albo miejsce jego stałej aktywności, za decydujący dla uznania go za doręczone uważana jest chwila dostarczenia pisma w to miejsce. Domniemywa się skuteczność doręczenia (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 roku, II CSK 750/15, LEX nr 2182659). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczność nadania przesyłki oraz możliwość zapoznania się przez pozwanego z treścią oświadczenia powoda zostały prawidłowo wykazane, a argumentacja apelującego tych ustaleń nie podważała.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 6 k.c. należy uznać za chybiony. W sąd pierwszej instancji, którą Sąd Apelacyjny podziela, powód wykazał, iż wypowiedzenie umowy

zostało przez niego skutecznie dokonane. Jak już wskazano, samo potwierdzenie nadania jest wystarczające, by domniemywać skuteczność doręczenia. Powód w niniejszym postępowaniu przedłożył potwierdzenie nadania zarówno wypowiedzenia umowy, jak i wezwań do zapłaty. Skoro zatem powód uczynił zadość swoim procesowym obowiązkom i owe okoliczności wykazał, to skarżący powinien je obalić. Domniemanie doręczenia przesyłki rejestrowanej, wynikające z dowodu jej nadania, może być przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku, II CSK 454/09, LEX nr 607178). Żadna argumentacja przedstawiona przez apelującego w wywiezionej apelacji nie zdołała tego domniemanie skutecznie obalić. Brak przedłożenia potwierdzenia nadania w świetle powyższych rozważań, nie mógł odnieść skutku zamierzonego przez skarżącego.

W tym stanie rzeczy sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że nie doszło do naruszenia wskazanych wyżej przepisów postępowania, zaś dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne znajdują oparcie w prawidłowo zgromadzonym i ocenionym materiale dowodowym.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził także naruszenia przepisów prawa materialnego, albowiem doszło do prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego do norm prawa materialnego wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z powyższych przyczyn apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu w całości, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono w punkcie pierwszym sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.. Z uwagi na to, że strona pozwana przegrała postępowanie apelacyjne w całości powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania apelacyjnego obejmujące koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4.050 złotych, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 265). Z powyższych przyczyn orzeczono jak w punkcie drugim sentencji.

Wynagrodzenie kuratora procesowego pozwanego ustalono w punkcie trzecim sentencji na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

Biorąc pod uwagę, że powyższe wynagrodzenie należy do kosztów sądowych, to należało jednocześnie pobrać tę kwotę od pozwanego A. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie na podstawie art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2020 roku, poz. 755), o czym orzeczono w punkcie czwartym sentencji.

Zbigniew Ciechanowicz Tomasz Sobieraj Dariusz Ryszał